

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupíkové v právní věci žalobce: **Spolek Šárecké údolí**, se sídlem Pod Mlýnkem 68/4, Praha 6, zastoupen Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem se sídlem Údolní 33, Brno, proti žalovanému: **Úřad městské části Praha 6**, se sídlem Československé armády 601/23, Praha 6, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I) I. Š., II) P. Š., III) CETIN a. s.**, se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, **IV) Y. P., V) Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2023, č. j. 8 A 139/2021-57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 5. 2020, č. j. MCP6 161775/2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), vydal společné povolení stavebního záměru: *Novostavba rodinného dvojdomu část „A“ včetně napojení na technickou a dopravní infrastrukturu, uliční oplocení, opěrné zdi a stavba chodníku při ulici V Šáreckém údolí* (dále jen „stavba“) na pozemcích parc. č. XA, XB v katastrálním území D.

II.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. S odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 22/17, shledal, že žalobce je vzhledem k tvrzenému zkrácení na právu na příznivé životní prostředí, svému účelu vyjádřenému ve stanovách, sídlu i místní zakotvenosti legitimován k podání žaloby.

[3] Městský soud nepřisvědčil žalobci, že projektová dokumentace nepředstavovala dostatečný podklad pro posouzení záměru a že ve skutečnosti šlo o stavbu se třemi (směrem do zahrady 3,5) nadzemními podlažími, jejíž hrubá podlažní plocha přesahuje regulativ stanovený územním plánem. Uvedl, že žalovaný nepochybil, pokud vzhledem ke stavebně a konstrukčně jednoduchému řešení stavby shledal rozsah předložené dokumentace dostatečný dle vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb (dále jen „vyhláška č. 499/2006 Sb.“), a navržený záměr vyhodnotil jako stavbu se dvěma nadzemními podlažími, jedním podzemním podlažím a plochou střechou, nijak se nevymykající charakteru okolní zástavby. Změna terénu byla navržena pouze v místě provádění stavby za účelem provedení základových konstrukcí stavby rodinného domu. Součástí záměru tak nebyly samostatné terénní úpravy, respektive změna využití území dle § 80 stavebního zákona. Konstatoval, že stavební úřad byl oprávněn v souladu s § 94m odst. 3 stavebního zákona upustit od provedení ohledání na místě a ústního jednání, neboť žádost poskytovala dostatečný podklad pro posouzení záměru a stanovení podmínek k jeho provádění. Soulad záměru s územně plánovací dokumentací a platným územním plánem hl. m. Prahy byl dle § 96b stavebního zákona řádně posouzen orgánem územního plánování v souhlasném závazném stanovisku Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 30. 7. 2019 a žalovaný ho v napadeném rozhodnutí samostatně nepřezkoumával. Uzavřel, že dotčené správní orgány se souladem předmětného stavebního záměru s územně plánovací dokumentací řádně zabývaly, jejich závěry jsou odůvodněné, přezkoumatelné a nevykazují znaky libovůle či svévole. Poukázal přitom na to, že nezákonnost územního rozhodnutí nezpůsobuje žádná odchylka od územně plánovací dokumentace, ale jen ta, která je v rozporu s její závaznou částí nebo která popírá smysl a limity využití území vymezené územně plánovací dokumentací jako celkem.

[4] K námitce směřující proti zásahu do krajinného rázu a závaznému stanovisku orgánu ochrany přírody zdůraznil, že tato byla formulována velmi obecně, a mohl se jí proto zabývat pouze v odpovídající míře obecnosti. Žalobce neuvedl, v čem konkrétně měla tvrzená nezákonnost spočívat a proč se stanoviskem nesouhlasí. Dotčený orgán odůvodnil, proč je stavba v souladu s podmínkami využití území přírodního parku podle § 15 nařízení hl. m. Prahy č. 10/2014 Sb., o zřízení přírodních parků na území hl. m. Prahy (dále jen „nařízení č. 10/2014“), a s požadavky na ochranu krajinného rázu dle § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody“). Stanovisko uvádělo, že daná lokalita je územním plánem vymezena jako zastavitelné území, v němž lze umisťovat stavby, které budou respektovat charakter území. Vyhodnotil, že stavba tvořící dvojdom odpovídá okolní zástavbě a charakteru zastavitelných ploch přírodního parku, velikosti pozemku, nemění stávající měřítko zástavby a představuje standardní prvek mozaiky území. Dospěl k závěru, že záměr nemůže snížit estetické či přírodní hodnoty přírodního parku. Nebudou ani negativně dotčeny hodnoty krajinného rázu. Městský soud shledal odůvodnění souladu s požadavky zákona o ochraně přírody v mezích uplatněné žalobní argumentace dostatečně odůvodněným a zákonným.

pokračování

[5] Městský soud neshledal důvodným ani třetí žalobní bod, v němž žalobce namítal nedostatečné posouzení souladu záměru s obecnými požadavky na umístování staveb stanovenými nařízením č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy (dále jen „nařízení č. 10/2016“). Uvedl, že stavební úřad zhodnotil soulad stavby s nařízením č. 10/2016 v napadeném rozhodnutí a shledal, že stavba řešeného rodinného domu odpovídá rozsahem a účelem stávajícím stavbám v dotčené lokalitě a nenaruší charakter zástavby. Poukázal na to, že se nejedná o lokalitu s ucelenou jednotnou zástavbou s patrným jednotným architektonickým ztvárněním staveb. Stavba splňuje též kód míry využití území a odpovídá struktuře zastavění i charakteru zástavby. Dodal, že žalovaný posoudil též hmotové řešení vzhledem k okolní zástavbě a záměr posoudil v souladu s § 20 odst. 1 nařízení č. 10/2016.

[6] S odkazem na judikaturu Ústavního soudu uzavřel, že účastenství tzv. ekologických spolků ve správním řízení není podmínkou procesní legitimace pro podání správní žaloby, ale otázkou věcné legitimace. Dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí nemohlo žalobce zkrátit na právech, neboť vliv stavby na životní prostředí nedosahuje potřebné míry intenzity. Dodal, že se jedná o stavbu běžného rodinného dvojdomu, který není ničím atypický. Každá nová výstavba nějakým způsobem zasahuje do složek životního prostředí, ke zkrácení práv žalobce však nedošlo.

III.

[7] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud předně uvádí, že obsahově totožnou kasační stížnost proti skutkově i právně obdobnému rozsudku městského soudu (ze dne 31. 7. 2023, č. j. 8 A 140/2021-53) stěžovatel podal již v řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 212/2023, který o ní rozhodl rozsudkem ze dne 27. 6. 2024, č. j. 7 As 212/2023-32, a Nejvyšší správní soud na něj odkazuje.

[8] Namítal, že městský soud stejně jako žalovaný vyšel z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Současně neověřil skutečné poměry v území a nezjistil, že projektová dokumentace neposkytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. Jelikož městský soud považoval podklady za dostatečné, považoval vypořádání žalobních námitek za nezákonné a nepřezkoumatelné. Vadu projektové dokumentace shledal především v tom, že dle projektové dokumentace měl být do území umístěn objekt se dvěma nadzemními podlažími a jedním klesajícím podzemním podlažím, ačkoliv reálně se jedná o objekt se třemi nadzemními podlažími a směrem do zahrady se třemi nadzemními a jedním klesajícím podzemním podlažím. Důvodem je, že v dokumentaci není v rozporu s vyhláškou č. 499/2006 Sb. řádně znázorněno výškové osazení ve vztahu ke stávajícímu terénu a okolí. Trval na tom, že žalovaný neměl dokumentaci akceptovat, neboť neposkytovala dostatečný podklad k řádnému posouzení záměru. Tímto postupem žalovaný umístil do území naddimenzovanou stavbu, která překračuje původně povolenou hmotu ohledně obou částí dvojdomu. Městský soud pak rezignoval na samostatné posouzení námítky nesprávně zjištěného skutkového stavu a v rozporu se zásadou materiální pravdy ji vypořádal odkazem na vyjádření žalovaného.

[9] Dále namítal, že městský soud nepřihlédl ke skutečnostem, které uvedl v replice. V ní poukázal na to, že žalovaný vyzval stavebníky k bezodkladnému zastavení prací, neboť při kontrolní prohlídce zjistil, že stavba je prováděna v rozporu se společným povolením. To, že výsledná stavba je v rozporu s vydaným společným povolením, mělo dokládat, že žalovaný nezjistil skutečný stav věci. Stavebníci museli požádat o dodatečné povolení stavby a žalovaný je vyzval k doplnění projektové dokumentace vzhledem k výšce nadzemního podlaží, podzemnímu podlaží a všem změnám, které byly provedeny v rozporu se společným povolením záměru, a k uvedení dokumentace do souladu s nařízením č. 10/2016 Sb. Nedostatky, které žalovaný požadoval odstranit, se v mnohém shodují s těmi namítanými v žalobě. Z toho dovozoval, že projektová dokumentace trpěla nedostatky. Z uvedeného důvodu považoval společné povolení za nezákonné. Jelikož městský soud napadené rozhodnutí nezrušil, je napadený rozsudek nezákonný. Vzhledem k tomu, že městský soud vycházel stejně jako napadené rozhodnutí z nesprávně zjištěného skutkového stavu, považoval vypořádání žalobních námitek též za nepřezkoumatelné.

[10] Nesouhlasil dále se závěrem, že se jedná o stavbu běžného rodinného dvojdomu a nemůže tak zasáhnout do jeho právní sféry. Záměr považoval za nepřijatelný, neboť svými rozměry a architektonickým řešením neodpovídá zástavbě okolních rodinných domů. Zatěžující vlivy záměru negativně zasáhly do ochrany krajinného rázu jako součásti práva na příznivé životní prostředí i do vlastnického práva členů stěžovatele nerušeně užívat své nemovitosti.

[11] Stěžovatel dále namítal nezákonnost společného povolení pro rozpor s územním plánem, a to s podmínkami využití stabilizovaného území. Záměr byl umístěn do plochy OB-B – čistě obytné a do plochy stabilizovaného území. Dle textové části územního plánu, oddílu 7 – Podmínky prostorového uspořádání, bodu 7a) – Míra využití ploch, bodu 3, platí, že „*ve stabilizovaném území není uvedena míra využití ploch (platí vždy u ploch OB, OV, SV a SM)*“, z hlediska limitů rozvoje je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti. Přípustné řešení se v tomto případě stanoví v souladu s charakterem území s přihlédnutím ke stávající urbanistické struktuře a stávajícím hodnotám výškové hladiny uvedeným v Územně analytických podkladech hl. m. Prahy.“ Tyto aspekty nebyly žalovaným dostatečně posouzeny. Navržená stavba zhorší kvalitu prostředí a hodnotu území. Podle Územně analytických podkladů hl. m. Prahy je území, v němž se záměr nachází, součástí zastavěné obytné lokality s vesnickou strukturou zástavby, pro kterou jsou v dané části ulice typické individuální izolované rodinné domy maximálně o 2 nadzemních podlažích s typickou výškovou hladinou 6,01 – 9,00 m. Uvedené utváří charakter území, který musí být dle územního plánu zachován.

[12] Stěžovatel též namítal, že v závazném stanovisku orgánu územního plánování byl nedostatečně posouzen soulad s úkoly a cíli územního plánování. Pokud by záměr z tohoto pohledu řádně posouzen byl, mohli by ho akceptovat. Na sousedních pozemcích se nachází rodinné domy, vily a viladomy s maximálně dvěma nadzemními podlažími a šikmou střechou. Záměr se třemi nadzemními podlažími a rovnou střechou se zcela vymykal charakteru území. Současně uvedl, že záměr nesplňuje podmínky pro hospodárné využití zastavěného území a nevyhovuje urbanistickým, architektonickým a estetickým požadavkům na využívání a prostorové uspořádání území s ohledem na podmínky v území a jeho charakter. Zachování charakteru tradiční venkovské zástavby je veřejným zájmem,

pokračování

který je třeba chránit. Při posuzování záměru je třeba upřednostnit zájem na ochraně architektonického dědictví před soukromým zájmem na řešení stavby, která mu odporuje.

[13] Namítal také, že městský soud nedostatečně posoudil zákonnost závazného stanoviska orgánu ochrany přírody. Posuzoval ho optikou záměru, který splňuje podmínky pro objem a podlažnost staveb, ačkoliv je nesplňuje. Rozpor s charakterem okolní zástavby je o to významnější, že záměr byl umístěn v přírodním parku Šárka-Lysolaje, ačkoli nesplňuje podmínky § 15 nařízení č. 10/2014 Sb. Záměr měl za v rozporu se zásadami ochrany stanovenými pro předmětnou lokalitu koncepčně-metodickou pomůckou, kterou vypracoval doc. Ing. arch. Ivan Vorel, CSc. a kol. Orgán ochrany přírody se s tímto podkladem nevypořádal, ačkoli z něj v minulosti vycházel a porušil i základní zásady vymezené v § 2 odst. 4 a § 7 správního řádu. Lokalita je vymezena jako zastavitelné území dle platného územního plánu. Je přitom podstatné, aby nová zástavba respektovala charakter lokality. Vícepodlažní rodinný dvojdom však nerespektuje okolní prostředí svojí hmotou, nevhodným architektonickým výrazem i situováním na pozemku. Dle stěžovatele záměr narušuje krajinný ráz lokality nad přípustnou míru, nerespektuje účel vymezení přírodního parku a nesplňuje podmínky § 15 odst. 3 č. 10/2014 Sb.

[14] Stěžovatel konečně namítal, že záměr je v rozporu s obecnými požadavky na využívání území. Záměr je v rozporu s § 26 odst. 1 nařízení č. 10/2016, podle něhož se stavby umísťují v souladu s výškou okolních staveb a výškovou regulací. Záměr je též v rozporu s požadavkem na umísťování staveb s ohledem na charakter území ve smyslu § 20 nařízení č. 10/2016, neboť stavby se třemi nadzemními podlažími se v dané lokalitě vůbec nevyskytují. S ohledem na shora uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry městského soudu a navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

[16] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

IV.

[17] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[19] Jak bude dále rozvedeno, stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti některé důvody, které neuplatnil v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohl. Takové námitky nejsou přípustné. Kasační stížnost však není nepřipustná jako celek, neboť stěžovatel uplatnil též námitky, které lze věcně projednat.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, skutkově a právně totožnou věcí se již zabýval v rozsudku ze dne 27. 6. 2024, č. j. 7 As 212/2023-32, kde byla předmětem projednávané věci druhá polovina posuzovaného dvojdomu (část „B“). Zdejší soud přitom neshledal důvod odklonit se od dříve vyslovených závěrů, a proto z nich v tomto řízení vycházel a současně na ně odkazuje.

[22] Nejvyšší správní soud se předně zabýval přezkoumatelností napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nepřezkoumatelnost je vadou, k níž by byl případně Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout i bez námitky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech a proč považuje námitky účastníků řízení za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, či ze dne 7. 10. 2021, č. j. 7 As 146/2021-26). Nepřezkoumatelné je tedy takové rozhodnutí, které nelze přezkoumat pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Nepřezkoumatelnost je třeba vykládat v souladu s jejím skutečným smyslem, neboť jde o jednu z nejzávažnějších vad řízení, kterou lze konstatovat pouze v případě, že pro výše uvedené důvody skutečně nelze seznat, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, respektive proč považoval vznesené námitky za nedůvodné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 4. 3. 2022, č. j. 5 As 158/2021-36, bod 18, a tam citovanou judikaturu). Napadený rozsudek výše uvedená kritéria přezkoumatelnosti splňuje. Je z něj patrné, proč městský soud neshledal žalobní body důvodnými.

[23] Zdejší soud uvádí, že městský soud správně vyšel z toho, že s ohledem na místní vztah stěžovatele jakožto ekologického spolku, jehož účelem je ochrana životního prostředí, přírody, krajiny, krajinného rázu a urbanisticko-architektonických charakteristik Šárceckého údolí (součásti přírodního parku Šárka – Lysolaje) k předmětu napadeného rozhodnutí je dána jeho žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Ačkoli stěžovatel nebyl účastníkem řízení podle stavebního zákona, mohl u správního soudu bránit právo na příznivé životní prostředí zakotvené v čl. 35 Listiny základních práv a svobod v mezích stanovených zákonem dle čl. 41 Listiny základních práv a svobod (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2023, č. j. 1 As 21/2023-84). V rámci přiznané aktivní legitimace může ekologický spolek úspěšně uplatňovat jen takové žalobní námitky, které se vztahují k předmětu jeho činnosti, tj. k jím hájeným zájmům na ochraně životního prostředí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2020, č. j. 6 As 104/2019-70, č. 4038/2020 Sb. NSS, a v něm citovanou judikaturu). Stěžovatelem uplatněné žalobní námitky z tohoto věcného omezení nevybočily.

[24] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit námitce stěžovatele, že skutkový stav, z něhož městský soud vyšel, byl v rozporu s podklady ve spisu, a že žalovaný tím, že neprovedl místní šetření, rozhodl na základě dokumentace, která neodpovídala skutečným poměrům v území. Předložená projektová dokumentace byla pro posouzení záměru zcela

pokračování

dostatečná. Žalovaný ve svém vyjádření, s nímž se městský soud ztotožnil, poukázal na to, že v dokumentaci byla uvedena absolutní výška stavby, přičemž navržené dvouúrovňové podzemní podlaží odpovídalo definici § 2 písm. p) bodu 1 nařízení č. 10/2016, neboť úroveň převažující části podlahy byla níže než 0,8 m pod nejvyšším bodem přilehlého upraveného terénu v pásmu širokém 3 m po obvodu stavby. K tomu poukázal na to, že úroveň podlah byla navržena na výškových kótách -3,2 a -4,65 m s tím, že nejvyšší bod výškové úrovně přilehlého *upraveného* terénu byl navržen na kótách -1,85 m při jižní a -2,15 m při východní straně objektu. Uvedené údaje odpovídají dokumentaci stavby, která je součástí správního spisu. Jak ostatně uvedl městský soud, žalovaný mohl podle § 94m odst. 3 stavebního zákona od ohledání na místě upustit, jestliže mu byly známy poměry v území. To, že stavba je umístována ve svažitém terénu směrem k severu vyplývalo i z obsahu mapových podkladů, na nichž je znázorněn průběh vrstevnic, a které jsou součástí správního spisu. Výškové osazení budovy tak bylo z podkladů, které jsou součástí správního spisu, patrné. Projektová dokumentace též uváděla, že se jedná o svažitý pozemek, který bude v severní části částečně vyrovnán, první podlaží bude částečně zapuštěno do terénu, vjezd s opěrnými stěnami se bude snižovat z úrovně ulice do úrovně krytých stání, přičemž bude využit materiál z výkopů zemních prací. Dokumentace obsahovala rovněž vyznačení průběhu přilehlého upraveného terénu po jižní a východní straně. K námitce stěžovatele, že navržený záměr by vyžadoval terénní úpravy ve smyslu § 80 odst. 3 písm. a) stavebního zákona zdejší soud shodně s městským soudem uvádí, že stavba měla být provedena podle projektové dokumentace, změna terénu byla navržena v místě provádění stavby, napadené rozhodnutí předpokládalo úpravu svažitého terénu a záměr neobsahoval samostatné terénní úpravy vyžadující rozhodnutí o změně využití území dle § 80 odst. 3 písm. a) stavebního zákona. K uvedenému stěžovatel blíže ničeho nenamítal. Není úkolem soudů, aby za stěžovatele chybějící argumentaci domýšlely.

[25] Namítá-li stěžovatel, že nedostatečné zjištění skutkového stavu dokládá jím v replice uvedená skutečnost, že žalovaný vyzval stavebníky k zastavení prací, neboť tato byla prováděna v rozporu se společným povolením, nesvědčí to o nedostatečích ověřené projektové dokumentace, ale pouze o jejím nerespektování stavebníky. Pokud jde o namítanou výzvu k doplnění dokumentace stavby provedené v rozporu se společným povolením vzhledem k výšce nadzemního podlaží, podzemnímu podlaží a celkově všem změnám provedeným v rozporu s napadeným rozhodnutím a jejímu uvedení do souladu s nařízením č. 10/2016 Sb., lze souhlasit s městským soudem, že byla učiněna v jiném řízení a netýkala se projektové dokumentace k původně navrženému záměru, ale navazovala na změny v provedení stavby v rozporu se společným povolením (ověřenou projektovou dokumentací), jejichž dodatečného povolení se stavebníci domáhali. Pro posouzení, zda měl žalovaný dostatek podkladů pro vydání společného povolení pro záměr dle původní projektové dokumentace, tedy nebyla rozhodná.

[26] Pokud jde o námitky nedostatečného posouzení naplnění podmínek využití stabilizovaného území dle územního plánu a souladu s cíli a úkoly územního plánování dle § 18 a § 19 stavebního zákona v napadeném rozhodnutí, tyto důvody stěžovatel v řízení před městským soudem neuplatnil, ač tak učinit mohl. Pokud jde o rozpor s územním plánem, stěžovatel se v žalobě omezil na námitku nesprávného výpočtu hrubé podlažní plochy. Nesprávné či nedostatečné posouzení souladu záměru s cíli a úkoly územního plánování žalovaným ani orgánem územního plánování nenamítl. Jde tedy o nepřípustné námitky ve

smyslu § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s. a Nejvyšší správní soud se jimi nemůže zabývat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004-49, č. 419/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 21. 1. 2021, č. j. 10 As 103/2019-76, bod 23). Nejvyšší správní soud připomíná, že jeho úkolem je přezkoumat rozhodnutí správního soudu a zhodnotit, zda se dostatečně a správně vypořádal se všemi žalobními námitkami. Obsah a rozsah kasačních námitek je tak podmíněn obsahem a rozsahem námitek žalobních (srov. např. rozsudek Nejvyššího správní soudu ze dne 14. 12. 2021, č. j. 10 Ads 101/2020-39).

[27] Ke kasační námitce nezákonnosti závazného stanoviska zdejší soud zdůrazňuje, že v žalobě byla tato námitka vznesena zcela obecně. Stěžovatel vyjádřil pouze obecný nesouhlas se závěrem orgánu ochrany přírody o souladu s nařízením č. 10/2014 Sb. a § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny, aniž by svou argumentaci jakkoli blíže rozvinul. Městský soud se tedy mohl pouze v obecné rovině vyjádřit k tomu, zda byly závěry závazného stanoviska srozumitelně a dostatečně odůvodněné. Shledal, že orgán ochrany přírody dostatečně odůvodnil, proč shledal záměr v souladu s podmínkami využití přírodního parku dle § 15 nařízení č. 10/2014 Sb. a požadavky na ochranu krajinného rázu dle § 12 zákona o ochraně přírody, a posoudil přitom, zda záměr stavby rodinného domu (poloviny dvojdomu) o zastavěné ploše 132 m² umístovaný v ulici V Šáreckém údolí naproti obytnému souboru v areálu bývalé cihelny respektuje charakter lokality. Poukázal mimo jiné na charakter rodinného domu tvořící hmotový celek se sousedním rodinným domem (dvojdom) s tím, že hmotově odpovídá okolní zástavbě a charakteru území zastavitelných ploch přírodního parku, a současně stavba odpovídá velikosti pozemku, nemění tak měřítko stávající zástavby a bude představovat standardní prvek mozaiky území. S ohledem na současný stav území nemůže snížit estetické či přírodní hodnoty přírodního parku, které byly v závazném stanovisku popsány, ani pozitivní hodnoty krajinného rázu. Pokud chtěl stěžovatel v žalobě rozporovat obsah závazného stanoviska, měl tvrdit konkrétní skutečnosti jsoucí v rozporu se závěry v něm obsaženými a předeštit konkrétní tvrzení o okolní zástavbě, které dle jeho názoru závěry orgánu ochrany přírody vyvrací, což neučinil. Ke kasační námitce stěžovatele, že stanovisko je v rozporu se zásadami vymezenými v koncepčním podkladu z roku 2002 je třeba konstatovat, že jde o nový důvod, který žalobce neuplatnil v žalobě, a tedy o nepřipustnou námitku dle § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s. Pouze na okraj lze poznamenat, že použití metodické pomůcky z roku 2002 v jednom rozhodnutí v jiné věci ze dne 2. 6. 2005 nemůže doložit ustálenou správní praxi, která by mohla založit legitimní očekávání. Současně stěžovatel ani nepředestřel konkrétní skutečnosti, z nichž dovozuje rozpor s konkrétními zásadami ochrany krajinného rázu.

[28] Stran nedostatečného posouzení souladu s územním plánem žalovaným navíc stěžovatel i v kasační stížnosti pomíjí, že soulad s územním plánem byl věcně posouzen Magistrátem hl. m. Prahy jakožto orgánem územního plánování v závazném stanovisku dle § 96b stavebního zákona, jak upozornil městský soud. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí by tak mohla způsobit nepřezkoumatelnost závazného stanoviska, nikoli nedostatek vlastního věcného posouzení žalovaným v napadeném rozhodnutí.

[29] Pokud jde o posouzení souladu záměru s nařízením č. 10/2016 Sb., stěžovatel namítl především nepřezkoumatelnost úvahy žalovaného ve vztahu k posouzení souladu s § 20 odst. 1 uvedeného nařízení a pouze obecně uvedl, že podle jeho názoru záměr nenavazuje na okolní výstavbu, vybočuje z charakteru lokality, není přizpůsoben okolní zástavbě

pokračování

a představuje nadměrné a nevhodné využití pozemku. Konkrétnější tvrzení k tomu opět nepředestřel. Městský soud se tak zaměřil na posouzení přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o posouzení souladu záměru s uvedeným ustanovením nařízení č. 10/2016 Sb. Městský soud ve shodě s žalovaným poukázal na to, že lokalita nemá jednotné architektonické ztvárnění staveb, což odpovídá též ortofotomapě založené ve správním spisu. Navržený rodinný dům svým umístěním odpovídá struktuře zastavění lokality, kdy stavby jsou umístěny na pozemcích přímo napojených na přilehlé veřejné prostranství. K tomu městský soud dodal, že územní plán neobsahuje pro danou plochu podrobnější regulativy typu zastavění, zastřešení ani půdorysného řešení a že kód míry využití území záměr splnil. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že posouzení souladu s § 20 odst. 1 nařízení č. 10/2016 Sb. bylo možné považovat ve světle žalobních námitek za dostatečné, zejména v situaci, kdy žalovaný vycházel i ze souhlasných závazných stanovisek orgánu ochrany přírody a orgánu územního plánování a v průběhu správního řízení nebyly vzneseny proti záměru žádné námitky.

[30] Kasační námitka stěžovatele, že záměr je v rozporu s § 26 odst. 1 nařízení č. 10/2016 Sb., neboť přesahuje výškovou regulaci stanovenou dle § 25 téhož nařízení, je opět nepřipustná dle § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s., neboť stěžovatel tuto argumentaci v žalobě neuplatnil. Bylo věcí stěžovatele, jak vymezí žalobní body, jimiž je krajský (městský) soud vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat. Stěžovatel se omezil na obecnou námitku vybočení z charakteru zástavby, nadměrného využití pozemku a neadekvátního hmotového řešení. Rozpor s § 26 nařízení č. 10/2016 Sb. s ohledem na výšku stavby nenamítl, ačkoli se žalovaný v napadeném rozhodnutí souladem s § 26 zabýval a dospěl k závěru, že stavba nepřekračuje stávající výškovou hladinu okolních staveb. Stěžovateli nic nebránilo, aby tento důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí v žalobě konkrétně uplatnil a navrhl k němu důkazy. Jelikož tak neučinil, nelze městskému soudu vytýkat, že se touto otázkou nezabýval, a nemůže se k ní nyní vyjádřit ani Nejvyšší správní soud.

[31] K nesouhlasu stěžovatele se závěrem městského soudu, že se jednalo o běžný rodinný dům, je třeba předně konstatovat, že závěr o tom, že napadené rozhodnutí nezkrátilo stěžovatele na právech, učinil městský soud po přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních námitek, které neshledal důvodnými. Nejvyšší správní soud současně souhlasí s městským soudem, že rodinný dům dle projektové dokumentace sám o sobě není nikterak atypický. Ztvárnění okolních staveb včetně střešní krytiny je v místě různorodé a navržený záměr rodinného domu (dvojdomu) byl umisťován naproti rozsáhlejšímu modernímu obytnému souboru vedle stavby bungalovu s valbovou střechou, nikoli do prostředí s tradiční venkovskou zástavbou, jak naznačuje stěžovatel.

[32] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že obsah a rozsah soudního přezkumu v zásadě předurčuje obsah a kvalita žaloby. Soud není oprávněn (a tím méně povinen) za žalobce domýšlet a dotvářet žalobní námitky či důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí z vlastní iniciativy. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale

přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21). Žalobní argumentace byla velmi obecná, což předurčilo způsob jejího vypořádání. Tento nedostatek však nelze zhojit rozsáhlou kasační argumentací.

[33] Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud řádně odůvodnil své závěry a zdejší soud na jeho závěry v podrobnostech odkazuje. S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[35] Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Jelikož soud osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil, nemají na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti právo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. července 2024

David Hipšr
předseda senátu